XXVII. évf. 3. szám 2015. május-június

MARANA THA

Komm Herr Jesus .....Come Lord Jesus .....Jöjj el, Uram Jézus

Jöjj el Uram! Jel. 22,20

A Katolikus Karizmatikus Megújulás Lelkiségi Lapja

A Szentlélek
és az imaközösség

András:
A Szentlélek
belépett a családunkba

Rita:
Isten megragadott engem

„Jézus azt mondta: „Vegyétek a Szentlelket!” (Jn 20,22)

Ez egy nagy lehetőség és ajándék… Jézus azt akarja, hogy a Lélekben éljünk, és a Lélekkel dolgozzunk. A lelki élet kulcsa kezünkben van”. (K.I.)

Pünkösd után

Korfordulókban az emberek könnyen gondolnak arra, hogy talán elérkeztünk a világ végéhez. Pedig helyesebb úgy fogalmazni, hogy egy új világ előtt állunk. Ennek az új világnak az Egyháza – írja Szennay András – nem tehet mást, mint ugyanolyan odaadással és engedelmességgel figyel a Szentlélek vezetésére, mint tette az első időkben. A Lélek adja meg, hogy az egyházi szervezet nem válik az emberi hatalmaskodás eszközévé, hanem egyre inkább Isten átfogó tervének végrehajtójává. A hit terjesztése a Lélek által nem a világ mintájára szervezett propaganda lesz, hanem meghívás az örömre, a szebb életre. A Szentlélek által a szentmise nem lesz merev formák kényszere, hanem a szív szabad megnyitása Isten felé és a közösség felé. A Lélek által a Szentírás nem lesz többé holt betű, hanem eleven tűz, ami átjárja az embert és föllelkesíti. – Ha ennyi jót művel bennünk a Szentlélek, akkor már csak azt kell tisztázni, hogyan kerülhetünk vele kapcsolatba.

1. Gyermeki bizalom

Az Apostolok Cselekedeteiben (2,4) azt olvassuk, hogy az *„apostolok különféle nyelveken kezdtek beszélni, ahogy a Lélek a szót ajkukra adta."* Ezeknek a szavaknak a hátterében gyermeki bizalom és egyszerűség rejlik. Nem vizsgálgatták, hogy egyáltalán lehetséges-e idegen nyelven beszélni tanulás nélkül – de arra se gondoltak, hogy mit szólnak a többiek, nem nézik-e bolondnak őket, hanem kimondták azt, amivel tele volt a szívük.

Te Isten gyermeke vagy, Ő atyai szívvel vágyódik utánad, mindent tőle kaptál, mindent meg akar adni, hogy boldog lehess. Mindenben gondoskodni akar rólad. Húsvét hajnalán az asszonyok siettek Jézus sírjához és azon tanakodtak, ki fogja elhengeríteni a sírt lezáró hatalmas követ. (Mk 16,5) Nem is sejtették, hogy a feltámadt Jézus ott lépked mellettük láthatatlanul és már rég gondoskodott mindenről!

– *„Ki fogja elhengeríteni a követ?"* – Ugye ismerős ez a mondat a te életedben is? Ó hány ilyen nehéz követ kell a mi életünkben is elhengeríteni, hogy Jézus feltámadt élete átjárja szívünket? Gondolj a reménytelenség kövére, a megélhetési gondok köveire, a megszokott bűnök köveire, az aggodalmak köveire – ezt mind el akarja hengeríteni Jézus, hogy a Lélek által nekünk adhassa a hit felfoghatatlan gazdagságát (Ef 3,8; 3,18).

2. A Szentlélek tüze

Pál apostol írja (1Kor 12,13): *„mindnyájunkat ugyanaz a Lélek itatott át."* Az átitatás szót használja, amivel ki akarja fejezni, hogy a Szentlélek eljövetele nem külső esemény, hanem egész bensőnket át akarja járni. – A Sínai hegyen villámlás és mennydörgés kíséretében adta az Úr a parancsait. Parancsainak kötelékével megkötözte a parttalan élet zabolátlanságát. Jézus a megváltásban szívünkbe árasztotta Szentlelkét, hogy az istengyermekség örömében és a Lélek erejével kövessük tanítását. A Szentlélek tüzet gyújtott a szívünkben, erőt adott gyenge akaratunknak. Hatalmas lehetőséget adott az embernek azzal, hogy általa újjászülethet, belsőleg megváltozhat. Ez a megváltozás növekedést ad és örömet. Ez adja az élet legszebb megtapasztalásait.

3. Lélekben való élet

Jézus azt mondta: *„Vegyétek a Szentlelket."* (Jn 20,22) Ez egy nagy lehetőség és ajándék, ugyanakkor küldetés is. Jézus azt akarja, hogy a Lélekben éljünk és a Lélekkel dolgozzunk. A lelki élet kulcsa a kezünkben van. Ha átadod életedet az Úrnak, akkor valami nagyon szép és új dolog kezdődik! Jézus élni kezd benned és a Szentlélek átformálja a szívedet. A Szentlélek munkálkodásából jön létre a lelki élet. Minden imát, minden Ige-olvasást, minden jócselekedetet a Szentlélekben kell végezni. Ő mindezeket egybefűzi és ezeken keresztül átformál. Mert a cél az, hogy hasonlók legyünk Jézushoz (Róm 8,29). Ezért el kell hagynunk a *„régi embert"* (Kol 3,10) és felöltenünk az újat, aki *„állandóan megújul a teljes megismerésig"*, vagyis a mennyországban lehetséges színelátásig.

Katona István főszerkesztő

A Szentlélek működése az imaközösségben

II/1. rész

1. Imaközösség az ősegyházban

Az Egyház kialakulásának első szívdobbanása az imaközösség (imacsoport) volt. Az Apostolok Cselekedetei második fejezetében olvashatjuk, hogy az apostolok mindennap megjelentek a templomban, és utána **házanként összegyűltek**. Együtt imádkoztak, együtt végezték a kenyértörést (szentmisét), és beszélgettek Jézus szavairól. Magasztalták az Urat. Szívük tele volt hálaadással és békével. A **szentmise és a közösségben végzett ima** volt az Egyház életének forrása, és növekedésének az alapja.

Sokkal többet ér az imaközösségben végzett ima, mint az egyéni imádság. Sokan azzal a gondolattal nem akarnak közösségbe járni, hogy otthon is tudnak imádkozni.

Mivel **több a közösségben végzett ima**, mint az egyéni imádság? A szeret és a hit miatt több! Mit gondolsz, miért mondta Jézus: *„Ahol ketten vagy hárman összegyűlnek az én nevemben, ott vagyok közöttük"* (Mt 18,20)? Mert a szeretetben tudjuk befogadni Isten kegyelmét. A szeretetben nyílik meg a szívünk az Úr előtt. A szeretetben tudjuk méltóképpen dicsérni Istent, mert Ő maga az élő, örök szeretet. A szeretetben tud működni a Szentlélek. A közös együttlét az Úrban valójában azt jelenti, hogy megéljük a szeretetet és együtt növekszünk benne. Ez a szeretetben való együttlét erősíti a hitünket és közelebb visz Istenhez.

A minket körülvevő világ nem-hívő világ. A hitetlenség nyomása alatt élünk minden nap. Hitetlen légkörben dolgozunk, amely hat ránk. Ezért mindennél fontosabb, hogy legyenek találkozásaink hívő emberekkel, legyenek alkalmak hitről beszélgetni, hitben növekedni és teret adni annak, hogy Jézusban szeressük egymást.

Mivel a hit „élet", ezért állandóan növekedni akar. A Szentlélek a közösség által elősegíti, hogy egymás hitén keresztül megerősödjünk, mindig közelebb kerüljünk az Úrhoz.

Az imacsoport másik gyümölcse az **Evangélium megismerése** és alkalmazása az életre. Sok ember tanácstalanul áll, amikor elhatározza, hogy a Szentírást olvasni szeretné. Elolvassa, de sokszor nem világos, hogyan, mikor és mit alkalmazzon belőle az életére. A szentmisén hallja ugyan az evangélium magyarázatát, de ott nem lehet visszakérdezni, nem lehet megbeszélni, hogyan is kell érteni azt pontosan. Előfordul az is, hogy rossz a templomban a mikrofon, és nem lehet hallani a prédikációt. Az imacsoportban mindig meg kell valósítani azt a célt, hogy beszélgessünk a Szentírásról és alkalmazzuk azt az életünkre. Fontos mindenkinek megismernie, hogy hogyan élje meg Isten Igéjét.

Itt tanúságot tehetünk arról is, hogy Isten Igéje hogyan alakította át az életünket, hogy mit tett velünk és bennünk az Úr. A Szentírás vezet minket, hogy az Úrral való találkozás hogyan hassa át mindennapjainkat. Valójában így növekszünk lelkileg.

2. A Szentlélek ajándéka

Az imacsoport (imaközösség) a **Pünkösd ajándéka**. A Biblia tanúsága szerint egyértelmű tény, hogy Pünkösdkor leszállt a Szentlélek az imára összegyűlt apostolokra, akik a továbbiakban imacsoportokat alakítottak, amelyekben dicsérték az Urat, elmélyítették Krisztus Jézusban való hitüket, és evangelizációs programot indítottak el. Teret adtak a Lélek működésének. Így születtek meg a karizmák. A Szentlélek rávezette az imacsoportokat, hogy az egyház élő kövei legyenek, és felépüljön az első század végére az Egyház. Itt tapasztalták meg, hogy mire indítja őket a Lélek. Itt tapasztalták meg az Úr csodáit. Itt kapták meg az Úr bölcsességét. Itt ismerték meg, hogy kérdéseikre mi a helyes válasz. El sem lehet képzelni az Egyház működését missziós szolgálatok és imacsoportok nélkül.

A jeruzsálemi első közösség akkor kezdett hatékonnyá válni és kibontakozni, amikor a Szentlélek erővel töltötte el őket, és elindultak evangelizálni. A

Lélekben való közösség egészen más, mint egy emberi szerveződés. Az emberi szerveződés lehet egy alkalomra, egy feladatra való szerveződés. Lehet akár egy azonos gondolkodású, akár keresztény gondolkodású testvérek összejövetele, lehet egy karitász csoport kialakítása. Ez mind nagyon szép és nagyon jó. Kell is, hogy minden plébánián legyenek ilyenek.

De a Szentlélekben való közösség az egészen más. Itt nemcsak arról van szó, hogy együtt dicsérjük és magasztaljuk az Urat, hanem arról, hogy meghalljuk a **Lélek üzenetét**, növekedni akarjunk a Szentlélekben, és megnyíljunk a Lélek vezetése előtt. Ez egy Istenre várakozó lelkületet feltételez. Mindig fontos ehhez az eszményhez ragaszkodni. Hogyha az imacsoport lemond a Szentlélek befogadásáról és a Szentlélek vezetésére való odafigyelésről, akkor az összejövetelek kiüresednek. Akkor az imaközösség felszínessé válik.

Előfordul ilyenkor, hogy beszélgetnek a gazdasági helyzetről, politikai eseményekről, különféle megélhetési problémákról, de nincs szó a Szentlélekről. Nincs szó a belső növekedésről. Nincs szó az Isten szeretetéről. Nincs szó a Bibliáról. De akkor minek jönnek össze a keresztények? Amikor olyan kevés idő és kevés alkalom van Istenben növekedni, vagy a Szentírás ismeretében elmélyülni és a Lélekben megerősödni, akkor az időt sokszor nem a legfontosabbra használják. Nem arról van szó, hogy ne beszéljünk életünk problémáiról, hanem arról, hogy először Istenről beszéljünk, mert csak akkor tudjuk helyesen megítélni életünk eseményeit.

Nagyon fontos **Istenben gazdagodni**. A gonosz lélek és a világ mindent megtesz, hogy kiüresítse a szívünket, eltávolítson minket Istentől és elfojtsa belső növekedésünket. Ha nem tudunk Istenben növekedni, akkor nyitottak leszünk a kísértésekre és a bűnökre.

3. Az imacsoport jellemző vonásai

Melyek az imacsoport jellemző vonásai? Mik azok a jegyek, amelyek a Szentlélek jelenlétét biztosítják a közösségben?

Az első, amit a Szentírásban találhatunk, **a hűség és az egység**. Hűség az apostolok tanításához – írja az Apostolok Cselekedetei. A 1Korintus 11,14-ben és az Efezusi 4,4-ben azt írja az apostol: „Testvérek! Ugyanazt akarjuk. Ugyanazt az Urat imádjuk. Egy az Úr, mindnyájunk Atyja, Aki mindenek fölött áll, mindent átjár, és mindenben benne van." Az egységet mindig az bontja meg, hogy a Szentlélek működésével, karizmákkal, Jézus bennünk való életével kapcsolatban szembenállóak a nézetek. Kialakul a vita, amelyben az egyik győzni akar a másik felett. Nem az lesz a lényeg, hogy mit mond a Szentírás, hanem az egyik ember győzni akar a másik felett. Ezért fontos a Szentírás és a Szentlélek működésének ismerete, hogy nyitottak legyünk arra, hogy a Szentlélek hogyan akar vezetni minket, és az egység elmélyüljön bennünk.

Nagyon fontos, hogy a hit alapjai mindig szilárdak legyenek bennünk. Ha bennünk van az egység vágya és a tanulékonyság, akkor a közösség úgy bontakozik ki, mint egy csodálatosan szép **virág**. Mindig szebb és mindig illatosabb lesz. Ebből fakad, hogy az imacsoport tagjainak mindig mélyebb szeretet kapcsolata lesz Jézussal.

Mert akit szeretünk, arra figyelünk. Ha önmagunkat szeretjük, akkor önmagunkra figyelünk, és nem az Istenre. Akkor az a fontos, hogy a mi igazságunk valósuljon meg, és ne az Isten igazsága. Ha Jézusra figyelünk, akkor Jézus igazsága valósul meg bennünk, és Jézus szeretete növekszik a szívünkben.

Jézus akkor tud velünk foglalkozni, hogyha mi Övele foglalkozunk. Saját erőnkből nem tudjuk megoldani a problémáinkat, ezért át kell adni magunkat és a problémáinkat neki, és be kell fogadni az Ő Lelkének a vezetését, hogy az ő gondolatai érvényesüljenek életünkben. Rengeteg időt vesztegetünk el azzal, hogy saját magunk próbáljuk megoldani a problémáinkat, és nem akarjuk rábízni Isten kegyelmére és a Lélek vezetésére.

ki

— Folytatjuk —

A megszentelt és ördögűzésre használt víz, olaj és só használata

*„Sok ördögöt kiűztek, és **olajjal megkenve** sok beteget meggyógyítottak.”* (Mk 6,13)

*„Az egyik katona (Jézus) oldalába döfte a lándzsáját. Nyomban **vér és víz** folyt ki belőle.”* (Jn 19,34)

*„Ti vagytok a föld **sója**.”* (Mt 5,13)

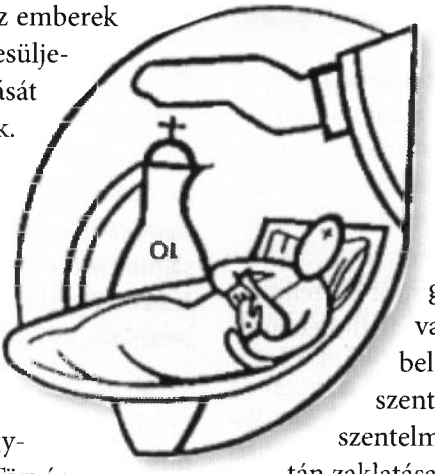
A vizet, az olajat és a sót az egyházi hagyományban a sátán és a sötétség hatalmai ellen használják, hogy az embereket, helyeket és tárgyakat megvédjék a gonosztól, hogy az emberek testi és lelki gyógyulásban részesüljenek, s végül hogy az Úr Jézus áldását sok különféle élethelyzetbe elvigyék. Ha azokat egy érvényesen felszentelt pap külön megáldja, aki külön is imádkozik felettük, akkor azok szentelmények lesznek.

A szentelmények olyan szent jelek, amelyekkel a szentségek bizonyos utánzásaként, főleg lelki hatásokat jeleznek és érnek el az egyház könyörgése folytán (Egyházi Törvénykönyv 1166: A szentelmények szent jelek, melyekkel a szentségek bizonyos utánzásaként, főleg lelki hatásokat jeleznek és érnek el az egyház könyörgése folytán).

Aki ezeket az eszközöket hittel használja, az meglepő és csodálatos eredményeket kap. Ezek megvédik az embert a gonosz rontásaitól, melyek bűnökként, betegségekként, ördögi befolyásként, megkötözöttségként, átokként, aggodalmakként stb. fordulnak elő. A szentelményekre nem szabad babonaként tekinteni, akként használni őket, vagy mágiára alkalmazni, mintha önmagukban lenne hatalmuk. A hatalmuk nem a jelekben van, hanem az egyház hatalmában, ami magából Krisztusból ered (Mt 10,1; 16,19; 18,18).

Egy kis mennyiségű **vízzel, olajjal vagy sóval** meg lehet valamit hinteni, vagy ezeket szétszórni, felhasználni, tárolni, sőt akár az Úr hatalmába vetett hittel, ami az egyház áldásaiból ered, **fogyasztani is lehet** ezeket. Betegség esetén az olajat megkenésre is lehet használni.

A gonosz elnyomása alatt (támadása) meg lehet a vízzel hinteni az embereket és a helyeket. Betegség vagy lelki probléma esetén hittel egy kis sót vagy pár olajcseppet bele lehet keverni ételbe vagy az italba. Mindamellett nem a mennyiségnek vagy a módnak a fontossága döntő, hanem a hitnek, amellyel ezt tesszük.

Sok ember tett már tanúságot csodás szabadulásról a bűntől vagy rossz szokásoktól, testi vagy belső gyógyulásokról, akik a megszentelt víz, az olaj vagy só, vagy más szentelmény által szabadultak meg a sátán zaklatásaitól vagy támadásaitól. Ami ehhez szükségeltetik az a Jézus Krisztusba vetett hit, Aki az Ő teste – az Egyház – által áldást áraszt szét, melyeket hivatalain keresztül gyakorol.

P. Gabriele Amorth,
a neves római ördögűző, nagyon ajánlja
a víz, az olaj, a só használatát könyve,
az *„Egy ördögűző vallomásai”* 117. oldalán
(Ausztria)

Az ima segíti a TUDOMÁNYT?

Nemrég egy amerikai szívspecialista kutató orvos azzal a talán meglepő felismeréssel állt elő, hogy az ima pozitív energiával hat a betegségek gyógyítására!

Minden vallás, amely ismeri a felsőbbrendű lényhez intézett imát, megegyezik abban, hogy igen nagy energia rejlik benne, és elvileg csak pozitív hatást gyakorolhat az imádkozó tudatára. De vajon hat-e másokra is? Arra a személyre például, akiért imádkoznak?

Akkor is így van ez, ha sok vallás képviselői nem tudnak erről, vagy nem képesek ezt ilyen szépen szavakba önteni. Ma már egyre inkább úgy látszik, hogy az imának terápiás, vagyis gyógyító hatása van.

Amikor idáig eljutunk, kiderül: számos vallás papja, tisztségviselője és sok más, hagyománytisztelő ember élénken ellenzi, hogy a tudomány behatoljon a vallás és konkrétan az ima területére. Úgy vélik, hogy ez nem lehet kutatás tárgya, a profán tudomány ne tegye be szentségtelen lábát erre a féltve őrzött területre. Hogy maradjon legalább egy kicsiny mezeje az ember szellemi tevékenységének, amit nem fognak elemezni, kutatni, vizsgálgatni.

Érthető, de nem tartható álláspont. Már csak azért sem, mert a kutatók egy része oda sem figyel az efféle aggályokra. Ugyanakkor paradoxon módon lehet, hogy éppen ezek a tudományos eredmények győznek majd meg a vallás, az ima, a hit hasznosságáról olyanokat, akik eddig erről hallani sem akartak…

Háromszáz évvel ezelőtt az európai tudomány akkori „csúcsfejei" a legalapvetőbb dolgokban sem hittek, vagy amiben hittek, azt rosszul tudták. Minden tudós egyöntetűen azt állította, hogy az energia nem hathat a távolba.

Galilei például kigúnyolta Keplert, amikor utóbbi kijelentette, hogy a Hold gravitációs ereje hatást gyakorol a tengerek ár-apályára. A neves olasz tudós „őrült képzelgésnek", fantáziálásnak nevezte Kepler elképzelését. Ma már a tudomány szilárdan Kepler oldalán áll. Lehet tehát, hogy néhány évtized múlva az ima ügyében is megváltozik a hivatalos álláspont?

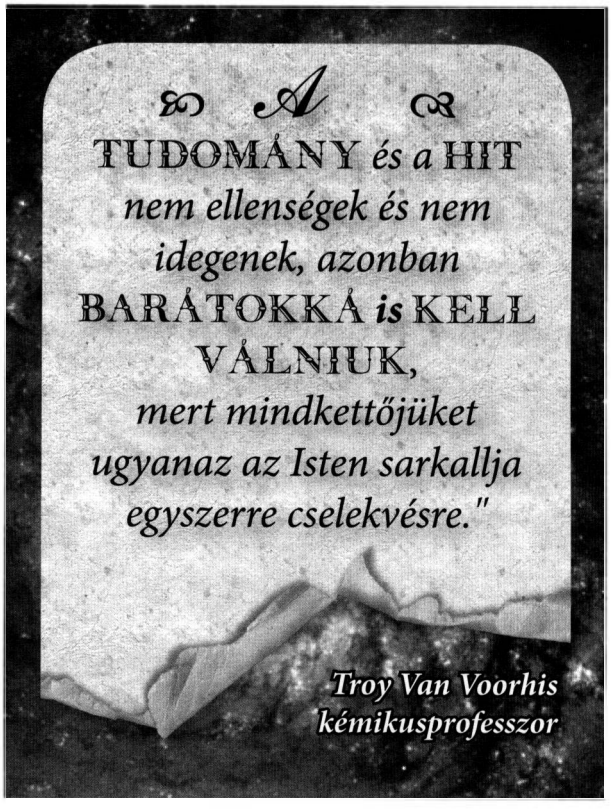
A San Franciscó-i Központi Kórházban tíz hónapon keresztül figyeltek 402 beteget. A betegeket két csoportra osztották. Az egyikbe 192 páciens jutott, ők voltak az „imádságosak", a maradék 210 beteg pedig az ellenőrző csoportot alkotta.

A kutatók nagyon szigorúan vigyáztak arra, hogy minden a lehető legtudományosabb kritériumok alapján történjen, hiszen a kísérlet csak így lehet sikeres. És ami talán még ennél is fontosabb: ha betartják a szabályokat, akkor lesz esélyük arra, hogy a tudományos körök is komolyan vegyék majd őket, és elfogadják az eredményeket. Amelyekről előre természetesen semmit nem tudhattak. Tehát egyáltalán nem arról volt szó, hogy egy előre elkészített koncepciót akartak volna megtámogatni valamilyen – bármilyen! – eredménnyel.

A kísérlet tíz hónapja alatt a kutatók két betegcsoporttal dolgoztak. Mindkettőbe sorsolás útján választották ki a betegeket, és hogy a kísérlet sikerét semmi ne zavarhassa meg, a kutatás célját nemcsak az érintettekkel, a betegekkel nem közölték, de még az osztályos orvosokat, ápolónőket és az adminisztratív személyeket sem avatták be abba, hogy melyik beteg melyik csoportba tartozik! Így szóba sem jöhetett, hogy a személyzet bármi módon is kedvezett volna egyik vagy másik csoport tagjainak.

A kísérletet Randolph Byrd, a kaliforniai egyetem szívspecialistája vezette. A munka kezdetén a kutató felvette a kapcsolatot az Egyesült Államok területén élő katolikus, protestáns, és más egyházak tagjaival. Arra kérte őket, imádkozzanak betegeik egy csoportjáért, akiknek nagy szükségük van a segítségre.

Az imádkozó csoportokat ily módon egy nagyszabású tudományos kísérletbe vonták be. Arról azonban ők sem tudtak, hogy létezik egy kontrollcsoport is, amelynek tagjaiért viszont senki nem fog imádkozni. De hiszen csak így működhetett jól a kísérlet, csak így lehet a kapott adatokból megfelelő következtetést levonni. Az Egyesült Államokszerte elszórt imacsoportok csak egy keresztnév listát kaptak. Ebből tudták, hogy aznap éppen Johnért vagy Christophért fognak imádkozni, holnap esetleg Maryért, Kevinért vagy Judithért.

A csoportok elosztották maguk között a betegeket, és naponta többször imádkoztak értük. **Minden egyes betegért öt-hét személy imádkozott** naponta, rendszeresen. Soha nem hagytak ki egyetlen alkalmat sem, hogy kérjék Istent, adjon egészséget az ismeretlen betegnek.

És mi lett az eredmény? Akár hiszik, akár nem, az imák látványos sikert hoztak. Az imával (is) gyógyított idős szívbetegek alig ötödannyi antibiotikumot fogyasztottak, mint az ugyanolyan korú és állapotú, de imával nem segítettek. Harmadannyi esetben fordult elő szívelégtelenség, és az „imacsoport" tagjai közül senkit sem kellett lélegeztető gépre kapcsolni a kísérlet tíz hónapja alatt – míg a kontrollcsoportban tizenkét beteg esetében szükség volt a berendezés használatára.

Most már csak egyetlen dolgot tehetünk az előbb elhangzottakhoz. Ajánlom, hogy ezen gondolkozzanak el! Ha ez a kísérletsorozat egy új gyógyszer kipróbálását jelentette volna, az eredményt „nagyon jónak", jelentőségteljesnek, tudományosan szólva „szignifikánsnak" ismerték volna el, és haladéktalanul elkezdik gyártani ezt a hatásos gyógyszert. De mivel a betegek állapotán „csak" az imák javítottak, a hivatalos tudomány nem repesett örömében. A **kísérletről egyetlen szó sem esett** a tudományos szaklapokban, egyszerűen agyonhallgatták az egészet.

MI AZ IMA TULAJDONKÉPPEN?

A szóban forgó kísérletet vezető Byrd doktor arra a belátásra jutott, hogy a betegekért imádkozás nem volt más, mint energia. Távirányított, olykor egyenesen személyre szóló, célzott energianyaláb, ami elérte a kívánt hatást, javított a beteg állapotán. Az más kérdés – állapította meg Byrd kénytelen-kelletlen –, hogy a tudomány ezt az energiát sem mérni, sem létezését igazolni nem képes.

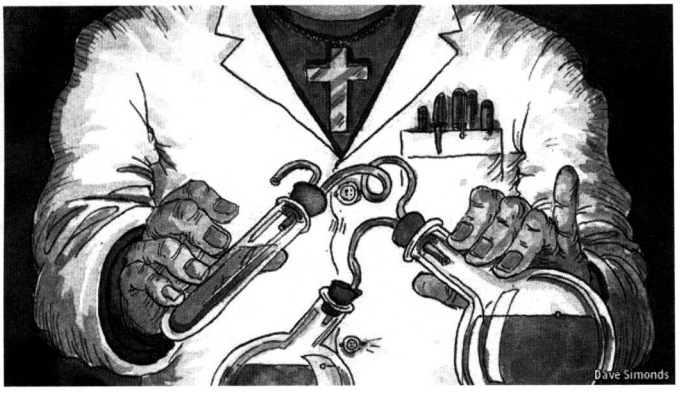
A hivatalos tudományos álláspont ilyenkor általában így hangzik: a jelenség, folyamat, képesség nem is létezik. Pedig hát a válasz nem ilyen egyszerű. Ami ma nem mérhető vagy nem igazolható, az attól még nyugodtan létezhet és hathat. Időszámításunk előtt, Krisztus idejében, vagy Szent István király alatt, de még ötszáz évvel később sem tudta senki igazolni a Földön, hogy létezik elektromos energia vagy elektromágnesesség. Pedig már akkor is volt, csak nem tudtak róla. Vagy ha tapasztalták valahol – például villámcsapásnál, elektromos ráják testében – nem tudták, mire véljék. Márpedig amit nem ismertek, azt akkor sem tudták mérni, sem létezését igazolni.

A maradi gondolkodásúak – korántsem csak tudósok, hanem egyházi emberek, sőt egyszerű hívek is – felháborodottan fogadták a sajátos imakutatás eredményeit. Ez legalább olyan meglepő, sőt döbbenetes, mint az, hogy a különböző tudományágak hivatalos képviselői is fenntartásokkal reagáltak a kísérletre. A maradiak álláspontja szerint ugyanis az ima csak akkor lehet hatásos, ha a beteg ágya mel-

lett történik. A másik ellenző csoport pedig azon akadt fenn, hogy az ilyen vallásos megközelítésnek ugyan miféle szerepe lehetne a modern orvostudományban? És akadtak olyanok is, akiknek nem tetszett, hogy az ima a jelek szerint több ezer kilométerről is hathat.

Hiszen ha ez így van, akkor valóban történik valamiféle energiaátadás nemcsak ember és ember, hanem ember és Isten között is? Az imádkozó valóban energianyalábot küld az égbe, a ködös „mennyekbe" – vagy bárhová, hiszen a legtöbb tan szerint a Mindenható egyszerre mindenütt jelen van, az egész mindenségben.

Ily módon aztán sokan a távgyógyítást önmagában is abszurdnak vélték és vélik, míg mások valóságos istenkáromlásnak fogták fel a kísérletet. Csak egyvalamivel nem szállhatott vitába senki sem: az eredményével. A kísérletet a legszigorúbb tudományos módszerek pontos betartásával végezték el, az eredmény így megkérdőjelezhetetlen volt. Akkor hát mi a baj? Vagy helyesebb úgy feltenni a kérdést: **Mi az ima? És voltaképpen micsoda, kicsoda az imádkozó ember? Mi mindenre képes ez a lény?**

Az ártatlannak látszó orvosi imakísérlet hatalmas vitákat és érdekes, sőt létfontosságú gondolatokat ébresztett szerte a világon.

Mint emlékezetes, a kísérlet keretében szívbetegek egyik csoportjáért sok ezren imádkoztak tíz hónapon át, míg a betegek másik csoportjáért senki sem imádkozott. A vizsgálatok szerint az első csoport tagjai sokkal jobban vészelték át a betegséget, mint a másodiké. Az eredmények tükrében elmondható – és ennek már semmi köze sem volt az orvosi kísérlet lefolyásához –, hogy az ember sokkal több annál a behatárolt, különböző fizikai anyagokból felépülő anyaghalmaznál, aminek hiszik.

Hihetetlen távolságból tud hatni mások sorsára! Saját anyagi testétől függetlenül, a lelkével, tudatával, szellemiségével csinálta, amit csinált. És ugyanez fordítva is igaz: a folyamat másik végén található betegek afféle befogadó állomások voltak. Az általuk sohasem látott személyek feléjük irányított gondolatait és jókívánságait a lelkük – agyuk, tudatuk, szellemük – befogadta és hasznosította. A pozitív „adók" a „vevők" oldalán is pozitív hatást váltottak ki, ahogyan azt az „adók" akarták!

A kutatás tárgya a legtöbb, hivatalos tudományt képviselő tudós számára a science-fiction világába tartozik. Nem vették eléggé komolyan, vagy éppenséggel egyáltalán nem.

Viszont ismert az a kísérlet is, ahol a magasabb szellemiséget eleve kizárták. Különféle vallású csoportok tagjai intenzíven imádkoztak azért, hogy **egy nagyon egyszerű biológiai folyamatból élet szülessen**...

Komposzt-talajba két helyre magokat ültettek. Felkérték a résztvevőket, hogy az egyik csoportért imádkozzanak, a másikért viszont senki nem tett semmit. Az alanyok nem is tudták, hogy van másik magcsoport. És amikor kihajtottak a kis magvak, kiderült: az **imával segített magok közül** sokkal több hajtott ki, mint a kontrollcsoportban! Ezt a kísérletsorozatot másféle magvakkal, olykor beteg, életképtelen magokkal is folytatták. Mára egyértelműen bebizonyosodott, hogy **az ima annál hatékonyabb, minél nagyobb bajban van az élő szervezet, amelyért imádkoznak!**

Tehát nem csupán érző, gondolkodó lényeken segített az élő, gondolkodó lények imája, hanem feltehetően az élő szervezetek minden szintjén hatni tud, a mikroszkopikus méretű baktériumoktól egészen a legfejlettebb értelmes lényekig. Márpedig ha ez így van, akkor rengeteg újabb kérdés merül föl. Oly sok, hogy azok rendszerezésére, további kutatásokra, új és valós elméletek lefektetésére, a tapasztalok összegyűjtésére szinte már teljesen új tudományágra lenne szükség. És természetesen olyan kutatókra, akik képesek levetkőzni az összes eddigi régi, megcsontosodott beidegződést és egészen más alapokról tudják szemlélni az életet, a világot. Mivel a világ – mint ebből a különös kísérletsorozatból is kiderül – még **ma is tele van csodálatosabbnál csodálatosabb meglepetésekkel**.

Nemere István

VI. Pál Pápa hitvallása

II/2. RÉSZ

Az Egyház az isteni ígéretek örököse, és szellemi értelemben Ábrahám leánya azon az Izraelen keresztül, mely gondosan őrzi a szent könyveket, és tiszteli a pátriárkákat és prófétákat. Az apostolok alapzatára van építve, az ő mindig élő szavukat és pásztori hatalmukat közvetíti a századok során hűséggel, Péter utódjában és a vele közösségben levő püspökökben.

A Szentlélek állandó segítségével az Egyház feladata, hogy őrizze, tanítsa, értelmezze és hirdesse az igazságot. Azt az igazságot, amelyet a próféták még csak homályosan láttak, de amelyet Isten-Jézus Krisztus által tökéletesen kinyilatkoztatott minden embernek. Hisszük mindazt, ami az Istennek leírt és áthagyományozott szava, és amit az Egyház akár ünnepélyes kijelentéssel, akár rendes és egyetemes tanítóhivatala útján előad. Hisszük, hogy Péter utódja tévedhetetlen akkor, amikor mint minden kereszténynek pásztora és tanítója „ex cathedra" szól. Ugyanezzel a tévedhetetlenséggel rendelkezik a püspökök testülete is, amikor a pápával együtt a legfőbb tanítóhivatalt gyakorolja.

Hisszük, hogy az Egyház, amelyet Krisztus alapított és amelyért imádkozott, mindenkor egységes a hitben, az istentiszteletben és a hierarchia kötelékében. Ennek az egységnek nem akadálya, sőt azt még szebben igazolja a liturgia rítusainak változatossága, a teológiai, lelkiéleti és egyéb iskolák örökségének törvényes különbözősége. Elismerjük, hogy Krisztus Egyházának szervezetén kívül is az igazságnak és lelkiéletnek számos olyan eleme van meg, amelyek az Egyház értékeit képezik, és az egyetemes egységre indítanak. Hisszük ezért, hogy a Szentlélek az, aki Krisztus minden tanítványában az egység vágyát ébren tartja, és éppen ezért reméljük, hogy egy napon mindazok a keresztények, akik ma még nem részesülhetnek az Egyház teljes közösségében, egy nyájként, egy pásztor vezetése alatt egységre jutnak.

Hisszük, hogy az Egyház szükséges az üdvösséghez. Egyedül az egy Krisztus az üdvösség közvetítője és útja, Ő pedig Testében, vagyis az Egyházban van jelen számunkra. Isten üdvözítő szándéka azonban minden emberre kiterjed. Akik tehát Krisztus evangéliumát és az ő Egyházát saját hibájukon kívül nem ismerik, Istent azonban őszinte szívvel keresik, akaratát pedig lelkiismeretük szavára hallgatva, a kegyelem hatására teljesíteni törekszenek, azok is láthatatlan módon Isten népéhez tartoznak, és elnyerhetik az üdvösséget. Számukat egyedül az Isten tudja.

Hisszük, hogy a szentmisében, amelyet a pap, mint Krisztus személyének képviselője, az egyházi rendben kapott szentségi hatalmával bemutat, és amelyet Krisztusnak és az ő titokzatos Teste tagjainak nevében felajánl, valósággal megújul a Kálvária áldozata, és szentségi módon megjelenül az oltáron. Hisszük, hogy az utolsó vacsorán az Úrtól megszentelt kenyér és bor az ő Testévé és Vérévé változott át, amelyet kevéssel utóbb a keresztfán áldozott fel értünk.

Hisszük, hogy a pap által megszentelt (konszekrált) kenyér és bor szintúgy átváltozik a mennyben dicsőségesen uralkodó Krisztus Testévé és Vérévé. Hisszük, hogy a kenyér és bor külső színei alatt, bár érzékeink számára semmi sem változott, titokzatos módon ugyan, de mégis igazán valósággal, lényegileg jelen van az Úr. Ebben a szentségben Krisztus nem lehet másképpen jelen, csak úgy, hogy a kenyér egész lényege átváltozik az ő Testévé, és a bor egész lényege átváltozik az ő Vérévé, ugyanakkor pedig a kenyér és a bor érzékelhető tulajdonságai változatlanul maradnak. Ezt a titkos átalakulást az Egyház nagyon alkalmas és kifejező módon illeti az átlényegülés szóval. Bármely hittudományi magyarázat, mely ezt a misztériumot valamennyire megközelíteni igyekszik, csak akkor lehet összhangban a katolikus hittel, ha tisztán rávilágít arra, hogy ezekben a dolgokban – egészen függetlenül a mi szellemiségünktől – az átváltoztatás után megszűnt jelen lenni a kenyér s a bor, és magának az Úr Jézusnak imádandó Teste és Vére van jelen a kenyér és bor szentségi jelei alatt, így rendelte ezt maga az Úr, aki táplálékunkká akart lenni, minket pedig Titokzatos Testének kötelékében egymáshoz akart kapcsolni.

A mennyország fényében élő Úr Krisztus egy és oszthatatlan jelenléte az Oltáriszentség által nem

sokszorozódik meg, hanem megjelenül a föld különböző helyein, ahol bemutatják az eukarisztikus áldozatot, íme, ez a „mysterium fidei", vagyis a hitnek és az eukarisztikus kincseknek titka, amelyet mindannyiunknak meg kell vallanunk. Ez a jelenlét a szentmise-áldozat bemutatása után is jelen marad az Oltáriszentségben, amelyet a tabernákulumban őrzünk, mint templomaink élő szívében. Ennélfogva édes kötelességünk, hogy tisztelettel vegyük és imádjuk magát a megtestesült Igét ebben a szent Kenyérben. Szemünk csak a kenyeret látja, a megtestesült Igét nem, de ő mégis jelen van itt előttünk, anélkül, hogy elhagyta volna a mennyet.

Hisszük, hogy az Isten Országa itt e földön az Egyházban kezdődött el ugyan, de az Egyház mégsem e világból való, mert ez a világ múlandó. Éppen ezért az istenország fejlődése nem azonos a humanizmus, a tudomány vagy a technika haladásával, hanem azt jelenti, hogy elmélyüljünk Krisztus felfoghatatlan gazdagságának ismeretében, állhatatosán reménykedjünk az örök boldogságban, lelkesebben találjon bennünk visszhangra az Isten szeretete, a kegyelem és a szentség egyre inkább kiáradjon az emberiségre. De éppen ez a szeretet készteti magát az Egyházat, hogy a külső dolgokat illetően is az emberek javát keresse.

Egyrészt tehát nem szűnik meg figyelmeztetni gyermekeit, hogy nincs itt a földön maradandó városunk, másrészt viszont arra biztatja őket, hogy saját helyzetüknek és képességeiknek megfelelően szolgálják társadalmi közösségük javát, ápolják az igazságosságot, a békét és a testvéri együttélést, megfelelő módon segítsék a szegényebb és szerencsétlenebb helyzetben levő embertársaikat.

Amikor az Egyház, mint Krisztus Jegyese, az emberek gondjaival törődik, részt vesz örömeikben és reményeikben, fájdalmaikban és munkáikban, csak arra törekszik, hogy egész szívvel szolgálja őket, közben pedig Krisztus világosságát árassza szét az emberekre, és Krisztus, a Megváltó köré vezesse el és gyűjtse az embereket. Az Egyháznak ezt a gondját azonban sohasem lehet úgy értelmezni, mintha hasonulni akarna ehhez a világhoz, vagy mintha kisebb buzgósággal akarná várni az Urat és az ő örök országát.

Hiszünk az **örök életben**. Hisszük, hogy a Krisztus kegyelmében megholtak lelkei az Isten népéhez tartoznak, akár még a tisztítóhely tüzében kell tisztulniuk, akár rögtön a mennybe kerültek a halál után, mint a jobb lator. Ez az állapotuk azonban teljességgel megszűnik a feltámadás napján, mikor is ezek a lelkek ismét egyesülnek testükkel.

Hisszük, hogy az a sok lélek, aki Jézussal és Máriával együtt van a mennyben, az égi Egyházat alkotja, és az Örök boldogság részese. Látják Istent úgy, amint van. Különböző mértékben ugyan, de az angyalokkal együtt ők is részesülnek annak az isteni hatalomnak gyakorlásában, mely a megdicsőült Krisztust illeti: közbenjárnak értünk és testvéri gondossággal segítik gyarlóságunkat.

Hiszünk az összes **keresztények közösségében**, vagyis azokéban, akik még a földön vándorolnak, és azokéban, akik már a mennyei boldogság részesei. Hisszük, hogy ők mindnyájan egy Egyházat alkotnak, és hisszük, hogy ebben a közösségben mindig körülvesz minket az irgalmas Istennek és az ő szentjeinek szeretete, kik mindig készséggel meghallgatják kéréseinket, ahogyan Jézus biztosított minket: „*Kérjetek, és megadatik nektek.*"

Ezt a hitet valljuk, ez a remény erősít, így várjuk a holtak föltámadását és az örök életet.

Áldott legyen a szent-szent-szent Isten! Ámen.

Vatikán, 1968. június 30.

PAULUS PP. VI.

(Paul Poupard: A katolikus hit;
fordította: Török József;
kiadó: Szent István Társulat)

Személyes beszámoló és tanúságtétel

a MEHR (TÖBBET) imakonferenciáról

II/2. rész

Ima a szellemi harcban

Johannes egyik előadásában azokról a veszélyekről szólt, melyek a kereszténységet fenyegetik napjainkban. Ezek közé tartozik a radikális szekularizmus és az iszlám rendszere. Szinte prófétai szavak voltak ezek, melyek két nappal később a párizsi véres terrortámadásokban beteljesedtek. Ez a két veszély Párizsban véres valósággá vált és megmutatkozott, hogyan tud pillanatok alatt káoszhoz és tragédiákhoz vezetni az értékvesztett, érték-relativizáló gondolkodásmód. Amikor az ember elveszíti kapcsolatát a transzcendenssel és maga szabta törvények szerint próbál élni (az egó szerint!), akkor a véleményszabadság akár az istenkáromlás szabadságává is válhat. Úgy érzem, ezekben a struktúrákban a gonosz lélek manifesztálódik.

A világméretű keresztényüldözés, gyilkosságok, az emberi jogok bálványozása, az igazi szabadság megélése helyett szabadosság stb. mind a sátán angyalainak műve, a gonosz erőinek földi, látható megnyilvánulása a körülöttünk folyó szellemi harcban. Az imádság házainak véderőműveknek és bástyáknak kell lenniük ebben a harcban. S a bennük szüntelenül imádkozóknak pedig az őrt állóknak, akiknek a szüntelen dicsőítés és imádás fegyvereivel kell védelmezniük Isten Országát. Maga az Úr rendelkezett így prófétája által: *„Falaidra, Jeruzsálem, őröket rendeltem; egész nap és egész éjjel, sohase hallgassanak! Akik az Urat emlékeztetitek, ne legyen nyugtotok; és ne hagyjatok nyugtot neki, míg helyre nem állítja Jeruzsálemet és dicsőséggé nem teszi a földön!"* (Iz 62, 6-7)

Az imádságnak tehát – a személyes, kegyelmeket kiesdeklő és ezáltal az egyént egész személyiségében átformáló, gyógyító, erőt és reménységet adó dimenzióján túl van egy, a végső eseményekhez kapcsolódó, az emberi történelmet és az egész üdvösségtörténetet befolyásoló dimenziója is. Erőt ad a végidőkben bekövetkező megpróbáltatások elviseléséhez. Jelenleg a jó és a rossz közötti szellemi harc végső csatáit éljük, ahol a győztes Jézus oldalán álló ember – ha Isten teljes fegyverzetét viseli, az igazságot, igazlelkűséget, békességet, hitet, üdvösséget meg az Igét, és imádkozik – legyőzi a gonoszt.

Meghívás a közbenjáró imára

A konferencia után egyszer autóban ültem és a Mária Rádiót bekapcsolva éppen akkor kezdődött az imakérések műsora, ahol tíz percen keresztül lehet betelefonálni, sms-t küldeni imaszándékokkal. Ez a műsor nem tartozik a kedvenceim közé, így előfordult már hogy ki is kapcsoltam ilyenkor a rádiót. De most azt éreztem nagy erővel, hogy azonnal, a kérések ismertetésének pillanatában el kell kezdenem az imát az imakérőért. Egyre erősödő nyelvimában azt a bizonyosságot éreztem, hogy az éppen kimondott ima GYÓGYÍT, HAT! Az éteren keresztül, most, ebben a pillanatban!

És nemcsak az én imám, hanem mindenkié, aki abban a pillanatban imádkozik, bárhol is legyen a világban. Az imának ereje van, az imával Jézus gyógyít általunk, az imában beállunk Jézus hadseregébe, a szentek közösségébe – az itt a földön zarándokló Egyház tagjaiként! És nem tagjaiként. Mert az ima egyetemes, Jézus eszközei leszünk általa! Hát nem csodálatos és szent kapocs ez? Hogy Őbenne, Őáltala és Övele leszünk egyek, az Ő Szentlelke imádkozik bennünk, sóhajtva, vágyva arra, hogy bekapcsolódjunk ezáltal a szentek kórusába, a mennyei Jeruzsálemben örökké zajló dicsőítésbe!!

Mindez így leírva ismerősnek hangzik, sokszor megismételtnek, gyengének. De itt a szavak nem tudják átadni azt az erőt, amit kellene. Mindezzel tisztában voltam nagyon régóta, de abban a pillanatban, ott a rádió előtt megrendülten éltem meg, éltem át Isten jelenlétét az imában.

Hűség a közösséghez

Szintén a konferencia után történt, hogy hosszú szünet után újra megjelentem imacsoportomban a szokásos heti ima-összejövetelünkön. Mindazok után, amit

a szüntelen imára és dicsőítésre való meghívásommal kapcsolatban az Úrtól kapott kegyelmekben megéltem, felmerült bennem, hogy Isten erre az új szolgálatra úgy hív, hogy közben a saját közösségemmel felfüggeszthetem a kapcsolatomat. Akkor este – és a következő összejövetelkor is – értésemre adta a Szentlélek, hogy ez nem így van! A testvérek imáiból, az ima-csoportvezető szavaiból, és Közösségünk vezetőjének, Katona István atyának a homíliájából egyre csak az csengett ki számomra, hogy a hűtlenség bűnébe esnék, és nem is Isten akarata szerint cselekednék, ha nem járnék továbbra is kitartóan az eddigi közösségembe. Megértettem, hogy nem én választok magamnak közösséget, hanem Isten választ számomra. Ahogy Ő tudja a legjobban azt is, hogy hol, milyen szolgálatra vagyok a legalkalmasabb, kiket kell segítenem vagy támogatnom és hogy mikor és milyen formában. Ő tudja kikért kell közbenjárnom, kikért kell imádkoznom, kiknek érdekében használhatom a karizmáimat. Nem lehetek a magam ura ezen a területen sem! Köszönöm, Uram, ezt a tanítást és hálát adok Neked közösségemért!

Jézus epifániája az én újrakeresztelésem ünnepe

Nem véletlen, hogy a Jézus megkeresztelkedésének ünnepére (idén jan. 15.) rányíló héten lett az én „szent hetem", amikor a MEHR konferencia kirobbanó örömétől elindulva, az isteni közelségtől érzett megrendült és elnémulásáig vezetett az Úr. Amikor felszabadított a szívből jövő imádságra, amikor megmutatta, mennyire kedves Előtte, ha imában szólítom meg Őt. Erre vágyik – alig várja, hogy még több kegyelmet adhasson Szentlelke által, még buzgóbb, még emelkedett, még tüzesebb szavakat akar adni, a „kimondhatatlan sóhajtásokat" Szentlelke által.

Így utólag, néhány nap távolából visszatekintve jelképesnek tartom, hogy számomra ez az új élet éppen Jézus alámerülésének szent ünnepére készülődve kezdődött. Vízkereszt ünnepén mintegy alámerített Jézus engem is az Ő életet adó vízébe, az Ő oldalából fakadó szent Vérnek és víznek a sugarába állított. Átmosott, megtisztított és azt mondja nekem, mint amit az Atya mondott Neki: Te vagy az én szeretett fiam, kedvem telik benned (vö. Mk 1,11).

Vízszenteléskor is az Ő szívéből, az élő vizek forrásából kifolyó víz szenteli meg a mi földi vizeinket, folyóinkat. Ebbe az élő vízfolyamba állított most engem is bele Jézus. *„Ő az, aki víz és vér által jött, Jézus Krisztus. Nem csupán víz által, hanem víz és vér által. És a Lélek az, aki tanúskodik, ugyanis a Lélek igazság. Mert hárman vannak, akik tanúskodnak: a Lélek, a víz és a vér; és ez a három egy."* (1Jn 5,6-8)

Úgy érzem magam, mint az új borral töltött hordó. Jézus kimerte belőlem az óbort és az Ő szent részegítő újborával, Isten első szeretetének erős, szent borával töltött meg. Visszahívott ahhoz az első szeretethez, amellyel megkeresztelésemkor átölelt, az első istenkapcsolathoz. Ebben csúcsosodott ki az egész hét, ez volt a fénypontja: Jézus alá akarta meríteni bennem a régi embert és mikor felbukkantam a vízből, át akarta ölelni bennem az új embert. Azt akarta, hogy meghaljak a régi életemnek és megszülessek egy újnak. Hálatelt szívvel állok Isten előtt, hogy megmutatta nekem irgalmát, nem vetette el szolgáját, hanem új életre keltett Krisztusban: *„Áldott legyen az Isten, aki nem vetette el imámat, s nem vonta meg tőlem irgalmát."* (Zsolt 65)

Marana Tha!

Fontosnak tartom, hogy a konferencián jelenlévők közül sokan ugyanazokat a lelki élményeket éltük át, ugyanazokat az üzeneteket kaptuk, hiszen ezáltal kitűnik, hogy melyek azok a területek életünkben, ahol a Szentlélek változást vár mindannyiunktól. Az önmagunk feltétel nélküli Istennek szentelése, az önközpontú élet feladása egónk lebontásán keresztül, a keresztény egység és ökumené megélése és az ima kardjának forgatása a szellemi harcban, valamint a közbenjárás országunkért, Európáért mindenképpen ilyen közös pontok. Ezen az imakonferencián úgy éreztem magam, mintha a Magyar Katolikus Karizmatikus Megújulás országos találkozóinak egyikén lettem volna. A testvérek szeretetet sugárzó, örömtől ragyogó arca, a folyamatos, egész napos dicsőítések ereje, a Szentlélek Úristen szinte tapintható jelenléte számomra mind arról szólt, hogy Isten valami újat készít egész népének, valami újra hív minket. Hogy kedvesek vagyunk a szemében, hogy várja és elfogadja imáinkat. Ott, az augsburgi vásárközpont csarnokában imáink elérték Isten szent trónusát, *„a tömjén füstje felszállt az Isten elé"* (vö. Zsolt 141,2). És az Úr elfogadta azt. Legyen áldott az Ő szent neve mindörökké!

Szükség van arra, hogy helyet készítsünk az Úrnak közösségeinkben, Egyházunkban, az Imádság Házaiban, mert hisszük, hogy azok a jelek és csodák, amelyek megnyilvánulnak a legújabb időkben, az Ő közelgő második eljövetelének a jelei. Isten Országa közel van, építsük hát Isten hajlékát, az Imádság Házait: *„Akkor hallottam, hogy a trón felől megszólal egy hangos szózat, ezt mondva: Íme, Isten hajléka az emberek között! Velük fog lakni és ők az ő népe lesznek, és maga az Isten lesz velük."* (Jel 4,3)

Marana Tha! Jöjj el, Uram Jézus!

Smikál György

A Szentlélek belépett a családunkba!

Tanúságtétel

Mikor és hol kezdődött az én megtérésem? A családban! Már kamasz fiú voltam, mikor édesapám hívására lakóhelyünkön eljártam hittanra, nővéremmel együtt. Majd később elsőáldozó lettem. Ministráltam is, de nem önszántamból, hanem inkább a barátaim unszolására. Kamasz koromban úgy éreztem sablonossá vált számomra a szentmise. Így teltek az évek és már nem volt fontos, hogy templomba járjak. Az imák is kimaradtak, csak a saját dolgaim voltak fontosak. Haverok, szórakozás, és mindaz, ami csak az én jövőmet építi.

Történt egy törés az életemben, ami olyan gyűlöletet okozott a szívemben, hogy minden rosszra képes lettem volna.

De nemsokára Isten kegyelméből olyan ajándékot kaptam, ami megváltoztatta a szívemet és megszerettem az Urat. Megismertem egy kedves, vallásos lányt, aki a feleségem lett, aki azóta betölti az életemet. Csodálatos gyermekeink születtek. Gödöllőre költöztünk és jó pár év eltelt, hogy ismét elkezdetem templomba járni. Imádkoztam, hálát adtam, de csak „világias módon", ha értitek, mire gondolok. **Nem volt bennem tűz.** Eljártam a szentmisére, mert jó volt, az ünnepek megélése jó volt, de nem éreztem az Úr jelenlétét.

Három évvel ezelőtt megtapasztaltam, hogy Isten törődik velem. Kegyelméből többedmagammal eljutottam Szent Pio atya sírjához, ahol talán életemben először teljesen átadtam magam az Úrnak. Kértem, hogy most már mutassa meg nekem azt az utat, amit nekem szán, és ha annyira szereti gyermekeit, hogy egyszülött Fiát küldte el közénk, tegye meg velem és adja meg nekem a választ.

Szívemben válaszolt és azt mondta, hogy türelmesnek kell lennem, és lesz egy ember, akin keresztül fel fogom ismerni feltétel nélküli szeretetét. Meg fogja adni azt a kegyelmet, hogy felismerjem a döntés fontosságát, hogy Jézus életét akarom-e élni, elfogadom-e vezetőmnek. Azt is mondta, hogy ehhez imádkoznom kell, és szabad akaratomból mellette döntenem. Megtettem!

Tavalyi évben (2014) egyházközségünkbe érkezett egy új plébános, aki beljebb és beljebb vezetett az Úr közelségébe. Az Úr kegyelméből részt vehettem lelkigyakorlatán, amikor is imádkozott értem és kérte a Szentlelket, hogy töltse be szívemet. A melegség mellett éreztem az Úr szeretetét és itt döntöttem Mellette. De aggódó gondolataim miatt és persze tudatlanságom eredményeként, csak résnyire hagytam nyitva szívem kapuját, mert „jaj, nem vagyok megbérmálva" érzés volt bennem. De mégis, az Úr folyamatosan zörgetett, utat mutatott szívemben.

Február hónapban a közös imacsoportunk meghívást kapott Máriabesnyőre, ahol lelkigyakorlatot tartott az atya és lehetőségünk volt a Szentségimádáson, a lelkigyakorlaton részvevőkért imádkozni. Csodálatos tanúbizonysága az Úr jóságának, hogy az egyik hölgynek meggyógyult a visszeres lába azután, hogy imádkoztam érte.

Tudom, hogy Isten azért teremtett minket, hogy szeretetkapcsolatban éljünk vele, amit a Szentlélek hoz el nekünk, aki nélkül nem tudunk élni. Kegyelméből elkezdhettem, majd eljutottam a szeminárium hatodik hetének első napjához, amiről csak annyit tudtam, hogy Lélekáradás lesz. Teljesen átadtam magam az Ő irányításának, kértem, vezessen arra, amerre csak akar, kinyitottam szívemet előtte,

bíztam Benne. Éreztem, hogy magához ölel és egész valómat átjárta kiáradó szeretete.

Csodálatos öröm volt a szívemben, csak nem tudtam igazán kifejezni Neki mennyire szeretem, de a Szentlélek segített. Magától elkezdett peregni a nyelvem! Számomra értelmetlen szavakat kezdtem el mondogatni. Ez lehetett a nyelvek adománya. Ráhagyatkoztam az Úrra és szívemben éreztem jelenlétét és hangját. Az volt a szívemben, hogy van a szemináriumon résztvevők között egy hölgy, aki a férje miatt jött el a szemináriumra, hogy tudjon rajta segíteni. Ez lehetett az ismeret szava ajándéka. Szívemben az volt, hogy Jézus mellette áll, és ha nevében kéri az Atyától, megadja neki, csak imádkozzon és imáját meghallgatja. A hölgy visszajelzése igazolta az ismeret szavát. Dicsőség az Úrnak!

Az azóta eltelt pár nap alatt teljesen biztossá vált bennem, hogy Jézus meghívott engem és felnyitotta szemem, hogy az igaz hit által megerősödhetek. Biztosan tudom, hogy nyomában kell járnom, az Ő tanítványa akarok lenni. Ő az életem Ura, és elfogadom mindenben az Ő akaratát.

Dicsőség az Úrnak, mindazért a sok kegyelemért, amit ad és adni akar nekünk. Türelemre és alázatra tanított. Hálás vagyok Neki, hogy idáig eljutottam, érezhettem közelségét és kérem szent kegyelmét, hogy erejéből merítve képes legyek jóságos szeretetét meghálálni és elvinni azokhoz, akik nem keresik, vagy nem találják és kérem, őrizzen meg ebben, hogy méltó legyek Országa építésére.

András

„Akiknek fejüket vették a Jézusról való bizonyságtételért"

„***Ya rabbi Yasu!***" („Segíts, Uram!") – kiáltotta egyszerre a 21 narancssárga ruhába öltöztetett kopt keresztény, amikor az IS fekete ruhás hóhérai nekiálltak lefejezni őket a líbiai tengerparton.

„Ya rabbi!" – arabul olyasmit jelent, hogy „Uram!", vagy „Ó, uram", esetleg „Segíts, uram!" Eredetileg Allah megszólítása volt ez, de a térdre, majd kivégzésükhöz hasra fektetett keresztények **Jézushoz beszéltek**. Majd fejüket vették a Jézusról való bizonyságtételért. Azért haltak meg, mert a kereszt népéhez tartoztak. Az „IS" mondja ezt. Ők egyébként nem provokálták, hanem szerették a muszlimokat. Amikor az arab tavasz idején muszlim barátaik a szőnyegükön imádkoztak, ők falként vették körül őket. **Egyetlen bűnük az volt, hogy keresztények**.

A nyugati újságok címlapjai most nincsenek tele „je suis Copte" feliratokkal. Nem baj. Ennél nemesebb és dicsőségesebb ez a történet. A SAT-7 arab nyelvű műsora telefonon meginterjúvolta az egyik lefejezett fiatalember testvérét, **Beshir Estafanos Kamelt**.

A műsorvezető megkérdezte tőle, hogy mit érez. Beshir először is helyesbített: nem csak egy, hanem két fiú-testvére is ott volt a tengerparton. „**Bisu Estafanos Kamel mártír és Samuel Estafanos Kamel** mártír. Büszke vagyok rájuk! Bisu 25 éves volt, Samuel 23 éves volt. Ők a kereszténység büszkeségei. Miattuk felemelt fejekkel, büszkén járhatok!"

„Az 'ISIS' többet adott nekünk, mint amit kérhettünk, mert nem vágták ki azt a részt, amikor megvallották a hitüket és segítségül hívták Jézus Krisztust. Az ISIS megerősítette a hitünket. Hálás vagyok az ISIS-nek, hogy nem vágták ki a videóból, amikor a hitük megvallását kiáltották."

Az interjú aztán végig ebben a tónusban folytatódott. Valami furcsa öröm és reménység zuhant a képernyőre, ami széttörte a döbbenet és a gyász foj-

togató páncélját. A reménység az áldozatok testvéréből sugárzott. Őt hallgatva a műsorvezető könnyei is csorogtak, meg az enyéim is.

– „Hogy van a családod?" – állítja meg egy pillanatra a műsorvezető.

– „Hidd el nekem, hogy az emberek itt boldogok és nagyra tartják egymást. Nem gyászolnak, hanem elismerő szavakat mondanak egymásnak, amiért a faluban olyan sokan haltak mártírhalált. Büszkék vagyunk rájuk!"

Az interjú legdöbbenetesebb része azonban csak ekkor következett, mert az eddigieket kis változtatásokkal akár egy öngyilkos merénylő családja is elmondhatta volna. A büszkeség és szégyen mátrixában élő kultúrák számára különös érték, ha családtagjaikat nagy méltóság éri, és ahogy egyes muszlimok között hőstettnek számít a hitetlenek legyilkolása közben elszenvedett hősi halál, keresztények között régi hagyománya van a **vértanúság becsületének**. Persze az öngyilkos merénylet és a vértanúság között óriási különbség van, de a keresztény hit nemessége másban is meglátszik.

– „Hogy éreztél, amikor a légicsapások elkezdődtek és láttad az ISIS tagok holttesteit?" – tereli a műsorvezető a témát a bosszú kérdésére.

– „Megmondom neked az igazságot. Egészen a római idők óta mi, keresztények célpontok vagyunk a vértanúságra. Ez megkönnyíti számunkra az ilyen krízisek elviselését, mert az evangélium azt mondja, hogy szeressük az ellenségeinket, és áldjuk azokat, akik bennünket átkoznak." Vagyis nincs bosszúvágy. Megbocsátás van.

A műsorvezető ezután megkérdezi tőle, hogy tudna-e imádkozni azért, hogy az elkövetők bocsánatot nyerjenek.

A testvér ekkor elmeséli az édesanyjukkal való beszélgetését, aki aznap két fiát veszítette el. Hatvanas éveiben járó, tanulatlan édesanyjától azt kérdezte, mit tenne, ha meglátná az egyik ISIS-tagot az utcán, és megtudná, ő volt a hóhéra fiainak. Az édesanyja azt válaszolta: „Behívnám a házunkba és imádkoznék érte, hogy megnyíljanak a szemei, mert segített nekünk bemenni a mennyek országába!"

Az interjú végén a vértanúságot szenvedett kopt fiúk bátyja hangosan imádkozik az ISIS-tagokért: „Drága Istenem, nyisd meg a szemüket, hogy üdvözüljenek! Szabadítsd meg őket a tudatlanságtól és a rossz tanoktól, amiket tanítottak nekik! Ámen."

Az elmúlt évtizedben rendkívüli evangéliumi ébredés futott végig az egyiptomi kopt egyházon. Bibliatanulmányozó körök alakultak szerte a Nílus-parti városokban, megerősödtek a felekezetközi kapcsolatok, új, hatalmasra duzzadt gyülekezetek jöttek létre, **fiatalok tízezreit** ragadta magával a megújulás.

2011. november 11-én a muszlim tengerben élő, marginalizált, kívülről fojtogatott keresztények felekezetközi virrasztásra és dicsőítésre gyűltek egybe, hogy együtt erősödjenek hitükben. Több, mint **ötvenezer Jézus-követő találkozott a mokkatami barlangoknál**. Ezeket nemrégiben egy Simaan nevű alázatos, Szentlélekkel betöltött kopt pap ásta ki és változtatta keresztény gyülekezőhellyé, miközben elképesztően eredményes missziós munkát végzett a szimplán csak szemétvárosnak nevezett szegénynegyedben.

Szippantsunk most bele ennek a levegőjébe, hátha bennünket is megérint valami a menny reménységéből.

Néha úgy érzem, a mennyei valóságot igazán csak szorongatott helyzetben lehet megtapasztalni, akkor is a Szentlélek által.

Az egyiptomi hívők helytállása kijózanító.

Egyszer mi is ott állunk majd egy tengerparton, ha nem Líbiában, akkor Hádész kapuinál, és egyáltalán nem lesz mindegy, hogy van-e olyan imádság a szívünkben, mint a narancsruhás vendégmunkások „**Ya rabbi Yasu**!" kiáltása volt.

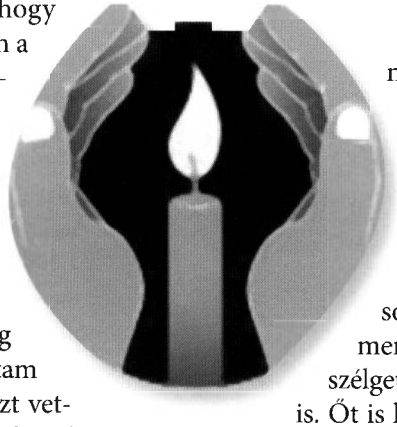
Szabados Ádám

(Forrás: http://divinity.szabadosadam.hu/)

Isten megragadott engem!

Olvastam a „Dicsőítésben rejlő erő" című könyvet és elhatároztam, hogy leírom a saját megtapasztalásomat. Amiről írni fogok, az nem kifejezetten a könyvhöz kapcsolódik, előbb kezdődött. A könyvet néhány hete olvastam el, de az én életemben már január közepe után fordulat állt be.

Mivel Karácsonykor nem voltam itthon, a karácsonyi gyónásomat január 4-én végeztem el. Ezután, a gyónás után valahogy több időm lett lelki olvasmányokra. Kaptam egy könyvet a születésnapomra tavaly egy barátnőmtől, azt kezdtem el olvasni. Aztán az iskola könyvtárában, ahol tanítok, kezembe került Dennis és Rita Bennett: „A Szentlélek és Te" című könyve. Már korábban olvastam a karizmatikus megújulásról, a Szentlélek-keresztségről, de valahogy akkor még nem érintett meg különösebben. Most viszont éreztem, hogy ez nekem szól. Nagy hatással volt rám a könyv. Kezdtem vágyódni a Szentlélek-keresztség után. Katolikus honlapokon is olvasgattam a témában, hiszen katolikusként fontosnak tartottam tudni egyházunk álláspontját ezzel kapcsolatban.

A Bennett házaspár könyvében van egy ima a Szentlélek-keresztség elnyeréséért. Néhány napig elmondtam ezt az imát. Különös dolog történt, azt vettem észre, hogy teljesen átalakulok belsőmben. A Szentlélek különös jelenlétét tapasztaltam meg. Akkor még nem gondoltam, hogy elnyertem a Lélekkeresztséget, mert azt hittem, hogy az valami drámai dolog, egy nagy érzelmi élmény. Mindenesetre a **Szentírás** elkezdett fontosabbá válni számomra, és a belső ima által csodálatos egységet éltem meg az Úrral.

Aztán egy alkalommal imádkozás közben egy furcsa szó jött a gondolataimba. Meglepődtem, hiszen meg voltam győződve róla, hogy még nem nyertem el a Szentlélek-keresztséget. Így hát nem is törődtem e szóképződménnyel. Mikor „A dicsőítésben rejlő erő"-t olvastam, megragadott egy rész. A könyv szerzője írja, hogy valaki küldött neki egy levelet, amelyben leírja, hogy már egy ideje imádkozik a Lélek-keresztség elnyeréséért, de nem történt semmi. Az illető drámai élményre számított. Carothers erre elmagyarázza, hogy a Lélek-keresztség nem feltétlenül drámai élmény, hanem egy belső átalakulás, ami a lelkünkben megy végbe. Ha valaki elnyeri a Lélek-keresztséget, a belső világa átalakul. A levél írójánál a hit síkján ment végbe a Lélek-keresztség, nem érzelmi síkon. Rádöbbentem, hogy nálam is ez történt. Drámai élményre számítottam, holott nem erről szól a dolog. Visszagondoltam az elmúlt időszakra, mindarra, amit január közepe tája óta átéltem. Olyan lelki élményekben volt részem, olyan megtapasztalásokban, mint soha korábban, holott már jó ideje gyakorló hívő vagyok. Imám meghallgatásra talált, mert most már tudom, hogy én is elnyertem a Lélek-keresztséget. Mikor erre rájöttem, azt a bizonyos szóképződményt már ki mertem mondani. Annál is inkább, mivel, mint azt fentebb írtam, imádkozás közben jutott eszembe, ezért csakis Istentől jöhetett. Azóta még jött pár új „szó", de nem sok.

Sokat segít az, hogy van egy kolléganőm az iskolában, akivel tudok ezekről a dolgokról beszélni. Ő a pünkösdi gyülekezethez tartozik, de nagyon szereti a katolikusokat. Az ökumenikus imahéten a Thököly úti Rózsafüzér Királynője Templomba szoktak menni a katolikusokkal imádkozni, vagy a katolikusok mennek hozzájuk. Nagyon jó vele beszélgetni, szoktunk néha együtt imádkozni is. Őt is kértem még a Bennett könyv olvasása idején, hogy imádkozzunk azért, hogy elnyerjem a Lélek-keresztséget. Megfogta a kezemet. Először hangosan imádkozott értem, majd mondta, hogy most én imádkozzam. Miközben hangosan imádkoztam, ő halkan elkezdett nyelveken imádkozni. Jó volt ezt hallani. Sokat beszélgetünk, most éppen a Dennis Bennett életéről szóló könyvet olvasom, amit tőle kaptam kölcsön. Előtte egy katolikus karizmatikus atya bizonyságtételéről hozott nekem egy könyvet olvasni. „A dicsőítésben rejlő erő"-t én vettem. Olvastam az „Élet a Lélekben" szemináriumról. Mivel nekem nincs lehetőségem személyesen részt venni a szemináriumon, eldöntöttem, hogy magam végzem az elmélkedéseket, illetve olvasom el a szentírási olvasmányokat mindennap.

Csodálatos dolog, hogy a Szentlélek erejét ilyen módon megtapasztalhatom. 2009-ben bérmálkoztam, de igazából most érintett meg a Szentlélek

ilyen csodálatos módon. Vannak lelki gondjaim, a szüleim velem kapcsolatos elképzelése merőben más, mint amit Isten akar velem. Hiszem, hogy Jézus azért ajándékozott meg ezzel az új élettel, mert segíteni akar. Sokévnyi ima után végre érzem, hogy Jézus elkezdte szabadító munkáját az életemben.

„A dicsőítésben rejlő erő"-t egy tanítványom édesanyjának adtam kölcsön. Ő jó barátnője pünkösdi kolléganőmnek. Ő is pünkösdi. Beteg, az ízületeivel van baj, bénul a keze, de már az egyik lábában is elkezdődött ez a folyamat. El van keseredve. Kölcsönadtam neki a könyvet, mivel hozzá amúgy is közel áll a könyv lelkisége.

Én magam is megtapasztaltam a dicsőítő ima erejét. Egyszer egyik osztály rendetlenkedett órán. Máskor kiabálni szoktam, de akkor kipróbáltam a dicsőítést. Elkezdtem Istent dicsőíteni, áldani azért, mert „olyan" ez az osztály. Egy idő után lenyugodtak. Amúgy rengeteg fegyelmezési problémám van, ami miatt sokat kiabálok, de remélem, hogy az Úr megsegít és mind többször juttatja majd eszembe ilyen helyzetekben a dicsőítés fontosságát.

Összességében véve van, amikor hihetetlen mértékben érzem Isten közelségét, van, amikor meg lelki szárazságban vagyok. Amikor január közepén elkezdett megváltozni a belső életem, kb. 2-3 hétig folyamatosan éreztem a belső örömöt, hihetetlenül telve éreztem magam Szentlélekkel. Most is tudom, hogy ez így van, a kezdeti fellángolás után is. Tudom, hogy nem lehetünk mindig a „Tábor hegyén", a lelki szárazság is hozzá tartozik belső életünkhöz, mindenesetre csodálatos, hogy Isten így megragadott engem. Dicsőség az Úrnak!

Rita

TARTALOMJEGYZÉK

Katona István: Pünkösd után 3
ki: A Szentlélek működése az imaközösségben (1.) ... 4
P. Gabriele Amorth: A megszentelt és ördögűzésre használt víz, olaj és só használata 6
Nemere István: Az ima segíti a tudományt? 7
VI. Pál pápa hitvallása (II/2. rész) 10
Smikál György: Személyes beszámoló és tanúságtétel a MEHR (TÖBBET) imakonferenciáról (II/2.) 12
András: A Szentlélek belépett a családunkba! 14
Szabados Ádám: „Akiknek fejüket vették a Jézusról való bizonyságtételért" 15
Rita: Isten megragadott engem! 17

Marana Tha arám kifejezés, annyit jelent: „Jöjj el Uram!" Az első keresztények gyakran használták. Szentírásban található: Jel 22,20.

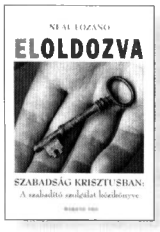
Szerkesztői üzenetek

- **A Marana Tha sorozat *legújabb kötetei*:**
  - **Tadeusz Dajczer: Elmélkedések a hitről – A hit a szeretet iskolája** (1.500 Ft);
  - **Makk Attila: Miért ne lennének ma is csodák? – Gondolatébresztő kérdések hitünk titkairól** (1.000 Ft);
  - **Neal Lozano: Eloldozva – Szabadság Krisztusban: A szabadító szolgálat kézikönyve** (1.500 Ft).

A könyvek kaphatók az Emmausz Irodában és a katolikus könyvesboltokban.

MARANA THA – A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja

Megjelenik kéthavonta

Felelős kiadó, főszerkesztő: Katona István

Az Emmausz Katolikus Karizmatikus Közösség Marana Tha 2000 Alapítványa

ISSN 0865-2805 B/EL/28/1992

Műszaki szerkesztő: Fehérváry Ágnes

Készült: MondAt Nyomdaipari és Szolgáltató Kft.

Ügyvezető igazgató: Nagy László

Szerkesztőségünk címe:

1146 Budapest, Thököly út 120. **Tel/fax:** 222-5306

E-mail cím: katona.istvan40@gmail.com

Mobil: 06/20 438 6160; 06/20 823 1771

Honlapjaink:

MARANA THA – www.maranatha.hu

EMMAUSZ KÖZÖSSÉG – www.emmausz.hu

Könyvrendelés: fiererzs@gmail.com

„A Szentlélek állandó segítségével az Egyház feladata, hogy őrizze, tanítsa, értelmezze és hirdesse az igazságot. Azt az igazságot, amelyet a próféták még csak homályban láttak, de amelyet Isten – Jézus Krisztus által – tökéletesen kinyilatkoztatott minden embernek".

(VI. Pál pápa)

„A hit terjesztése a Lélek által

nem a világ mintájára szervezett propaganda lesz,

hanem **meghívás az örömre,** a szebb életre".

(Szennay A.)

A kép a Katolikus Shalom Közösség tavalyi, siófoki evangélizációs Acamp's tábor koncert napján készült.
http://www.comshalom.org/hu

Ára: 200.-Ft